

PROLÓG

LEBANON, TENNESSEE. 1995

Nočné ticho v Tennessee preťali výkriky. Eric Powell ozlomkrky utekal cez vysokú trávu za domom svojich starých rodičov. Zo strmého zrázu sa zošmykol k rozľahlým močaristým lesom a rukami si pevne zakrýval uši.

„Nepočúvam,“ povedal so zaťatými zubami a so slzami na krajíčku. „Dost'. Prosím! *Ticho.*“

Zvuky boli ohlušujúce a jediné čo chcel, bolo uniknúť od nich. *Ale kam?* Hlasy prichádzali zo všetkých strán.

Eric utekal hlbšie a hlbšie do lesa. Utekal, až kým nepocítil páľčivú bolesť na pľúcach. Tlkot jeho srdca bol taký hlasný, že takmer prehlušoval zlovestné výstrahy z tmy, ktorá ho obklopovala.

Takmer.

Zastal pod smutnou vrbou, na jeho obľúbenom útočisku pred stresom a životom tínedžera, aby nabral dych. Opatrne odtiahol ruky od uší a okamžite ho začali bombardovať nepríjemné posolstvá noci.

„*Nebezpečenstvo,*“ varoval ho prenikavý piskot, ozývajú

júci sa zo šera pri malej riečke, ktorá sa kľukatila v tmavom lese. „*Nebezpečenstvo. Nebezpečenstvo. Nebezpečenstvo.*“

„*Už idú,*“ šiekral ďalší. „*Už idú.*“

„*Skry sa,*“ zavrešťalo čosi spod ovisnutých vetví vrbí, ešte predtým, než to zo strachu odletelo. „*Kým nebude neskoro,*“ povedalo to a vzlietlo.

V tej noci sa skrývali aj ďalší, tisíce ďalších, ktorí hovorili ľudským jazykom a varovali ho pred jednou a tou istou vecou. Niečo sa blížilo, niečo zlé.

Eric sa oprel o strom v snahe skoncentrovať sa a jeho myseľ sa preniesla do momentu, keď prvýkrát začul tieto varovania. Bol to 25. jún, bol si tým istý. Tá spomienka bola veľmi živá, pretože to bolo len pred dvomi mesiacmi a ťažko mohol zabudnúť na svoje osemnásťte narodeniny – teda na deň, keď začal strácať rozum.

Dovtedy počul všetko naokolo tak, ako každý iný. Kvákanie žiab pri rybníku, zúrivé bzučanie osy, ktorá sa snažila dostať cez sieťku zadných dverí. Obyčajné každodenné zvuky prírody, ktoré si už ani neuvedomujeme a často ani nevšímame.

Ale na jeho narodeniny sa to zmenilo.

Eric viac nepočul čvirikanie vtákov a žalostné mňaukanie počas noci. Počul ich ako hlasy, hlasy velebiace krásu letného dňa, hlasy vyjadrujúce radosť, ale aj smútok, hlad a strach. Najprv sa ich snažil ignorovať, vnímať ich tak ako predtým – ako zvuky prírody. Ale keď ho začali priamo oslovovať, Eric prišiel k neprijemnému záveru, že začína strácať rozum.

Jeho myšlienky prerušil roj svättojánskych mušiek – ich

žiarivé telá blikajúce v atramentovej čierni nočného lesa. Vznášali sa vo vzduchu rovno pred ním a ich svetlo mu odovzdávalo veľmi dôležitý odkaz.

„*Uteč,*“ bola správa, ktorú si prečítal z ich blikajúceho svetielkovania. „*Uteč, tvoj život je v ohrození.*“

A presne to aj urobil.

Eric sa odrazil od kmeňa stromu a namieril si to k zurčiacej riečke. Rozmýšľal, že ju prekročí a utečie hlbšie do lesa, kde by ho nikto nikdy nenašiel. Veď tu vyrástol a pochyboval, že by sa tu našiel niekto, kto by poznal les lepšie ako on.

Potom mu však hlavou blysla otázka, presne tá otázka, ktorú si kládla racionálna časť jeho mysle, odkedy sa začali objavovať tieto varovania.

Čoho sa bojíš?

Kým utekal, táto otázka sa mu v hlave objavovala znova a znova, ale nevedel na ňu odpovedať.

Preskočil riečku. Nemotorne pristál na druhej strane. Pošmykol sa však na jednej machom obrastenej skale a v teniske pocítil neobvykle ľadovú vodu.

Keď sa mu voda dostala do tenisky, zastonal, a škriabal sa hore, aby sa oslobodil z ľadového objatia. Mrazivý dotyk vody ho popohnal, aby utekal ešte rýchlejšie. Prikrčený sa predieral popod dlhé previsnuté konáre mladých stromov, ktoré vyrástli pozdĺž brehu maličkej rieky a potom sa ponoril hlbšie do divočiny.

Ale od čoho utekáš? Pýtal sa racionálny hlas, nie v lese okolo neho, ale v jeho mysli. Jeho vlastný hlas, pokojný hlas, ktorý sa snažil potlačiť tento panický strach. Tento hlas chcel, aby zastal a bojoval so svojimi obavami, aby

videl, čoho sa v skutočnosti bál. *Nič ti nehrozí*, povedal rozumný hlas. *Nikto ťa nenaháňa, nesleduje.*

Eric spomalil.

„*Nezastavuj sa,*“ naliehalo niečo, keď sa to vyplazilo sponod obráteného dreva a na jeho lesklom chrbátiku sa odrážala hviezdna žiara.

Eric takmer ani nepočul ten slabý, piskľavý hlas a už-už chcel zrýchliť. Potom však pokrútil hlavou a začal kráčať. Ostatní kričali na neho z kríkov, zo vzduchu nad jeho hlavou, z trávy pod jeho nohami a všetci ho nabádali, aby ušiel, utekal ako šialenec a usúdil, že ním vlastne naozaj je.

V tej chvíli Eric dospel k rozhodnutiu. Už ich viac nebude počúvať. Už nebude utekať pred nejakou neviditeľnou hrozbou. Otočí sa, vráti sa späť do domu starých rodičov, zobudí ich a vysvetlí im, čo sa deje. Povie im, že potrebuje pomoc, že ihneď potrebuje ísť do nemocnice.

Po tomto rozhodnutí zastal na čistinke a pozrel na ranú oblohu. Husté sivé oblaky, ktoré mu pripomínali drôtenku, sa pomaly odierali okolo tváre žiarivého mesiaca. Nechcel zraniť svojich starých rodičov. V živote sa už dosť natrápili. Jeho matka, ich dcéra, ako slobodná otehotnela a zomrela pri jeho pôrode. Vychovali ho ako vlastného, dostával viac lásky a podpory, ako by si mohol priať. A ako sa im za to odplatí? Ešte väčším trápením.

Pri predstave, že sa vráti domov a zobudí úbohú staršiu dvojicu, sa mu do očí nahrnuli horúce slzy. Predstavil si ich sklamané výrazy tváre, keď im povie, že počuje hlasy – má osemnásť a prichádza o rozum.

A nočné hlasy, akoby s tým súhlasili a znova ožili: trkotali, chrapčali, chveli sa, triasli sa, kloktali.

„Bež, bež,“ povedal jeden. „Bež, zachráň si život, už sú tu!“

Eric sa poobzeral okolo seba; ten rámus bol ohlušujúci. Odkedy mával tieto návaly šialenstva, nikdy neboli tie hlasy silnejšie, šialenejšie ako teraz. Možno sa obávali, že prichádza k rozumu. Možno vedeli, že čas, ktorý s ním strávili, sa blíži ku koncu.

„Sú tu! Uteč! Skry sa! Ešte nie je neskoro. Bež!“

Poobzeral sa rezignovane okolo seba a zaťal päste. „Dost!“ zakričal na stromy. „Už vás viac nebudem počúvať,“ dodal do vzduchu nad hlavou a do zeme pod nohami. „Rozumiete?“ opýtal sa do tmy, ktorá obklopovala čistinku.

Eric sa pomaly otočil do kruhu. Jeho šialenstvo sa ho stále snažilo premôcť svojím hlučným bľabotáním. Už to nedokázal znieť.

„Mlčte!“ vykrikol z plných pľúc. „Mlčte! Mlčte! Mlčte!“
Všetko zrazu zmlklo.

Hlasy začali byť naozaj neznesiteľné, ale to ticho, ktoré nastalo, bolo rovnako hrozné. Nič tam nebolo: nijaké bzučanie hmyzu, nijaké škrekoty nočných vtákov. Dokonca ani listy nešumeli vo vetre. Ticho bolo ohlušujúce.

„Dobre teda,“ povedal nahlas, aby sa ubezpečil, že neohluchol. Zneistený náhlym tichom sa otočil a kráčal preč z malej čistinky, tou istou cestou, ktorou prišiel.

Eric zrazu zastal. V ceste mu stála osamotená postava.

Je to hra tieňov? Les, tma a mesačný svit sa spojili proti nemu, aby šalel ešte viac ako doteraz? Eric zatvoril oči, potom ich otvoril. Snažil sa sústrediť svoj pohľad na tvar, pripomínajúci človeka. Stále sa zdalo, že mu niekto stojí v ceste.

„Haló!“ Váhavo pristúpil bližšie k tmavej postave. „Kto je tam?“ Eric stále nevedel rozlíšiť rysy cudzinca.

Postava sa k nemu priblížila, rovnako ako aj tma, akoby vlnité tiene, priliehajúce k postave, boli jeho súčasťou. Náhle si spomenul na komickú postavu Pig Pena z rozprávky Snoopy, ktorý bol neustále obklopený prachom a špinou. Akýmsi zvráteným spôsobom mu ho to pripomínalo, až na to, že toto bolo viac než znepokojujúce.

Eric rýchlo zaspätkoval.

„Kto je to?“ opýtal sa zo strachu vyšším hlasom. Odjakživa nenávidel, ako znel jeho hlas, keď sa bál. „Nepribližujte sa,“ varoval ho a úmyselne znížil hlas, aby vyznel hrozivo.

Postava zahalená do tmy zastala. Aj keď bola už na čisťtinke, Eric nedokázal rozlíšiť nijaké črty. Začal uvažovať nad tým, že jeho psychóza sa začala s ním zahrávať a tento tieň nie je nič iné ako výplod jeho šialenej fantázie.

„Ste... ste skutočný?“ zajachtal Eric.

Otázka vyznela, akoby ju zakričal, keďže v lese stále vládlo neobvyklé ticho.

Tmavý obrys muža tam stál a Eric začínal byť presvedčený o jeho imaginárnosti. *Ďalší symptóm šialenstva*, pomyslel si a znechutene pokrútil hlavou. *Nemohlo to prestať hlasmi*, nadával, *och nie, teraz vidím aj veci*.

„Myslím, že to je odpoveď na otázku,“ povedal Eric nahlas, keď hľadel na výplod svojej slabomyseľnosti. „Čo sa deje?“ opýtal sa. „Nepochopil si to? Keď som si uvedomil, že si len šialený blud môjho rozumu, tak by si mal zmiznúť.“ Mávol na obrys. „Strať sa. Viem, že mi šibe, nemusíš mi to dokazovať. Zmizni.“

Postava sa ani nepohla, ale tiene, ktoré ju zahaľova-

li, sa pohli. Temnota sa akoby rozprestrela. Ako lupienky nejakého kvetu, ktorý kvitne v noci. Ebenová čerň akoby odhalila muža, ktorého zakrývala.

Eric si ho premeral a rozmýšľal, či ho nespozná, ale nestalo sa tak. Bol vysoký, minimálne stoosemdesiat centimetrov, chudý a mal na sebe čierny rolák a nohavice. A aj napriek tomu, že bolo celkom teplo, všimol si, že muž má na sebe sivý baloniak.

Zdalo sa mu, že aj ten muž si ho premeriava a nakláňa hlavu z jednej strany na druhú. Jeho pokožka bola neuveriteľne bledá, takmer biela. Jeho dlhé vlasy, začesané dozadu, boli skoro takej istej farby. Eric chodil na základnú školu s dievčaťom, ktoré vyzeralo tak isto; volala sa Cheryl Baggleyová a bola albínka.

„Viem, že to bude znieť šialene,“ povedal Eric mužovi, „ale...“ zajakal sa, keď sa snažil sformulovať čo najrozumnejšie svoju otázku. „Ste skutočný... že?“

Muž mu neodpovedal. Keď záhadný cudzinec rozmýšľal nad otázkou, Eric si všimol jeho oči. Ťažký tieň, ktorý ho predtým chránil, sa akoby ponoril do jeho očných jamiek. Ešte nikdy nevidel tak hlboké a tmavé oči.

„Áno,“ stroho odpovedal bledý muž a jeho hlas znel skôr ako krákanie vrany.

Vystrašený Eric najprv nepochopil mužovu nečakanú odpoveď a zmätene na neho pozeral. „Áno? Nero...“ Nervózne pokrútil hlavou.

„Áno,“ povedal muž znova. „Som skutočný.“ Každé slovo povedal s veľkým dôrazom.

Jeho hlas bol zvláštny. Ericovi sa zdalo, že ten muž je naozaj cudzinec.